

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 11-12 (273-274) • STUDENI/PROSINAC 2023.

„Blago očima koje gledaju što vi gledate!“ (Lk 10, 23)

Na temelju promatranja kalendarske godine može se reći da ona, idući prema svome kraju, vodi k događaju rođenja Djeteta. A nova liturgijska godina započinje tako da u svome središtu ima upravo događaj rođenja Isusa Krista.

U susretu s djetetom čovjek se uvijek mijenja, drugačije reagira, drugačije gleda i drugačije sluša. Počinje gledati i slušati srcem, jer ono što dijete govori nadilazi njegovu sposobnost izražavanja i očituje se siromaštvo ljudske riječi.

Ovogodišnje zaustavljanje i kontempliranje Riječi koja je postala Osobom neka nas potakne na razvijanje gledanja i slušanja srcem. Neka nam pomogne da u svakom susretu s čovjekom vidimo raspoloženje njegova srca i čujemo vapaj njegove duše.

Neka čitava Nova 2024. godina bude ispunjena gledanjem i slušanjem srcem koje mijenja i ispunjava toplinom, ljubaznošću, otvorenošću i ljudskošću.

ČESTIT BOŽIĆ I BLAGOSLOVLJENU NOVU GODINU

žele Vam

Misionari Krvi Kristove

TEMA: Misija (poslanje)

• Heb 4,16 ...*da primimo milosrđe i milost nademo*

Kada dođe čas, sjede Isus za stol i apostoli s njim. ¹⁵ I reče im: »Svom sam dušom čeznuo ovu pashu blagovati s vama prije svoje muke. ¹⁶ Jer kažem vam, neću je više blagovati dok se ona ne završi u kraljevstvu Božjem.« ¹⁷ I uze čašu, zahvali i reče: »Uzmite je i razdijelite među sobom. ¹⁸ Jer kažem vam, neću više piti od roda trsova dok kraljevstvo Božje ne dođe.«

¹⁹ I uze kruh, zahvali, razlomi i dade im govoreći: »Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen.« ²⁰ Tako i čašu, pošto večeraše, govoreći: »Ova čaša *novi je Savez u mojoj krvi* koja se za vas proljeva.« ²¹ »A evo, ruka mog izdajice sa mnom je na stolu. ²² Sin Čovječji, istina, ide kako je određeno, ali jao čovjeku onomu koji ga predaje.« ²³ I oni se počеше ispitivati tko bi od njih mogao takvo što učiniti. ²⁴ Uto nasta među njima prepirka tko bi od njih bio najveći. ²⁵ A on im reče: »Kraljevi gospoduju svojim narodima i vlastodršci nazivaju sebe dobrotvorima. ²⁶ Vi nemojte tako! Naprotiv, najveći među vama neka bude kao najmlađi; i predstojnik kao poslužitelj. ²⁷ Ta tko je veći? Koji je za stolom ili koji poslužuje? Zar ne onaj koji je za stolom? A ja sam posred vas kao onaj koji poslužuje.« ²⁸ »Da, vi ste sa mnom ustrajali u mojim kušnjama. ²⁹ Ja vam stoga u baštinu predajem kraljevstvo što ga je meni predao moj Otac: ³⁰ da jedete i pijete za mojim stolom u kraljevstvu mojemu i sjedite na prijestoljima sudeći dvanaest plemena Izraelovih.« ³¹ »Šimune, Šimune, evo Sotona zaiska da vas prorešeta kao pšenicu. ³² Ali ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera. Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću.« ³³ Petar mu reče: »Gospodine, s tobom sam spreman i u tamnicu i u smrt.« ³⁴ A Isus će mu: »Kažem ti, Petre, neće se danas oglašiti pijetao dok tripetao ne zatajiš da me poznaš.«

• II. Posljednja večera - Luka 22:14-34

Kontekstualizacija: U evanđeljima, kad je riječ o Kristovoj vazme-noj žrtvi, evanđelist Ivan ističe trenutak stvarnog žrtvovanja (križ), dok sinoptička evanđelja ističu trenutak mističnog žrtvovanja (večeru). Međutim, radi se o istom događaju koji se odražava s dvije različite točke promatranja i taj je događaj žrtvovanje Krista. “Na večeri – piše sveti Efre-m – Isus se sam žrtvovao; na križu su ga drugi žrtvovali” (Himna o raspeću 3, 1), a to ukazuje da mu nitko ne bi mogao oduzeti život, ako ga nije on ponudio slobodno, imajući moć dati ga i uzeti opet natrag (Iv 10, 18). Događaj koji utemeljuje Euharistiju je Kristova smrt i uskrsnuće, njegovo “davanje života da ga ponovno uzme”. Zovemo ga “događaj” jer je to nešto što se povijesno dogodilo, jedinstvena činjenica u vremenu i prostoru. Ali nije riječ o golim “činjenicama”; te činjenice imaju razlog, “zašto”, taj ‘zašto’ je dušu ovih činjenica, a to je ljubav. Euharistija je rođena iz ljubavi, sve se objašnjava ovom premisom: jer nas je ljubio. Ovo je najbolji opis nastanka, biti i poslanja Euharistije.

Koju ulogu mi, svećenici i vjernici, imamo u euharistijskoj žrtvi? Za odgovor na ovo pitanje bitno je poznavati narav Kristove žrtve i svećeništva, jer iz njih proizlazi kršćansko svećeništvo. Poslanica Hebrejima tumači nam u čemu se sastoji novost i jedinstvenost Kristova svećeništva: „Krist, ne po krvi jaraca i junaca, nego po svojoj ude jednom zauvijek u Svetinju i nađe vječno otkupljenje.“ (Heb 9,12). Svaki svećenik nudi sebi nešto izvanjsko, Krist je ponudio sebe; svaki drugi svećenik nudi žrtve, Krist je sam sebe ponudio za žrtvu. Sveti Augustin kaže da su u ovoj novoj vrsti svećeništva svećenik i žrtva ista osoba: “Ideo sacerdos quia sacrificium”, svećenik jer je žrtva (Ispo-vijesti, X, 69). Ova novost Kristove žrtve središnja je činjenica u religioznoj povijesti čovječanstva jer je zauvijek okončala svojevrsni vezu između svetoga i nasilja u savezu. Isus nije došao s tuđom krvlju, nego sa svojom krvlju; nije svoje grijehе stavio na pleća drugih – životinja ili ljudi – već je tuđe grijehе stavio na svoja pleća. Sve to znači da u misi moramo biti istodobno svećenici i žrtve.

„Ministerijalni svećenik, svetom vlašću koju ima, odgaja svećenički narod i upravlja njime, izvršuje euharistijsku žrtvu u Kristovoj osobi i prinosi je Bogu u ime cijelo-ga naroda; vjernici pak snagom svoga kraljevskog svećeništva, sudjeluju u prinošenju Euharistije i vrše ga u primanju sakramenata, u molitvi i zahvaljivanju, svjedočanstvom svetog života, samozatajom i djelotvornom ljubavi” (Lumen Gentium 10).

„Imaju dio u euharistijskoj Žrtvi, izvoru i vrhuncu cijeloga kršćanskog života, pri-nose Bogu božansku Žrtvu i sebe s njom; tako svi bilo prinosom bilo svetom pričestću izvršuju svoj dio u liturgijskom činu, ne svi jednako, nego jedni na jedan, a drugi na drugi način. Hraneći se pak Kristovim tijelom u svetoj pričesti, pokazuju konkretnim načinom jedinstvo Božjeg Naroda, koje se ovim sakramentom prikladno izražava i divno ostvaruje” (Lumen Gentium 11).

Dva su Kristova tijela na oltaru: tu je njegovo stvarno Tijelo (rođeno od Djevice Marije, umrlo, uskrsnulo i uzašlo na nebo) i tu je njegovo mistično Tijelo koje je Crkva, na temelju svojeg nerazdvojivog zajedništava s Glavom. Nema zabune između dvije prisutnosti koje su različite, ali neodvojive. Budući da su na oltaru dva prinosa, u misi su i dvije «epikleze». U prvoj stoji: “Ponizno te molimo, pošalji svoga Duha da posveti darove koje ti prinosimo, da postanu Tijelo i Krv Isusa Krista”; u drugoj, koji se izgovara nakon posvete, kaže se: “Udijeli nam puninu Duha Svetoga da budemo jedno tijelo i jedan duh u Kristu. Neka nas Duh Sveti učini trajnom tebi ugodnom žrtvom.”

Eto kako Euharistija čini Crkvu: Euharistija čini Crkvu, čineći Crkvu Euharistijom!

• **Luka 22, 14-34**

Kad dođe čas. Isus se pokorava Očevu spasenjskom naumu tako da se odlučno (otvrdnula lica) okreće prema Jeruzalemu, gdje zna da će ispuniti svoje poslanje (usp. Lk 9,51). U stvarnosti je tako i za svakoga od nas pripremljen jedan čas, vrijeme u kojem smo pozvani izvršiti Očev plan za nas. U ovaj projekt smo se uključili prethodnom odlukom, koja nas polako vodi ka ispunjavanju naše misije. “Fiat” koji smo izgovorili, možda u vrijeme naše mladosti, polako nas vodi u naš Jeruzalem.

Sjede Isus za stol i apostoli s njim. Isus zauzima svoje mjesto za stolom, a apostoli ga slijede, ali bez znanja o onome što će se dogoditi niti o značenju ovoga časa. Važno je da su tu, čak iako će tek kasnije shvatiti potpuni smisao onoga što se događa.

Svom sam dušom čeznuo. Postoji napetost u toj Isusovoj želji da blaguje Pashu s učenicima prije svoje muke, napetost koja ga upućuje na Pashu koja će se ispuniti u Kraljevstvu Božjem. Drugim riječima, Isus otvara novo vrijeme koje će biti ispunjeno u svojoj punini na kraju vremena. Nakon obreda *Pashalnog Sedera*, Isus puni prvu čašu vinom i traži od sustolnika da ga podijele za početak i blagoslov gozbe. On izričito

kaže da će se prava gozba dogoditi u Kraljevstvu Božjem i stoga više neće piti od ploda vinove loze dok se to Kraljevstvo definitivno ne uspostavi. Ukratko, Isusova posljednja večera na ovoj zemlji je uvod u svadbenu gozbu Jaganjca u Kraljevstvu nebeskom.

Uze kruh/ tijelo. U biblijskom jeziku pojmovi tijelo i krv imaju konkretno i povijesno značenje; ukazuju na cijeli Kristov život, odnosno njegov život i smrt. Kruh/tijelo ukazuje na stanje života, a to je život koji se živi u tijelu; ukazuje na cijelog čovjeka, kao i izraz "tijelo" koji se koristi u Evanđelju po Ivanu. U Euharistiji kruh/tijelo označava Krista u njegovom stanju sluge, obilježenog prolaznošću, siromaštvom, križem. Krist koji se "utjelovio," koji je među nama radio, znojio se, trpio, molio. Uzimanje kruha/tijela, zahvaljivanje, lomljenje i davanje je ono što je svatko od nas pozvan činiti u svom životu. Da bih „učinio“ ono što je Isus učinio te noći, moram prije svega „slomiti“ sebe, odnosno otkloniti svu ukočenost pred Bogom, svaki bunt prema Njemu ili prema svojoj braći, moram slomiti svoj ponos, sagnuti se i reći „da“ do kraja svemu onome što Bog od mene traži. I ja moram ponavljati one riječi: "Evo dolazim ... vršiti Bože volju tvoju!" (Heb 10,7). Ne želiš puno stvari od mene; želiš mene i ja kažem "da". Biti euharistija poput Isusa znači biti "predan" volji Očevoj.

Riječ *krv* ne označava dio tijela čovjeka (krv je dio tijela!), nego ukazuje na konkretnu stvarnost, odnosno konkretan događaj: ukazuje na smrt. Ne bilo kakva smrt, već nasilna smrt i, jezikom zavjetnih žrtava, smrt pomirenja (Izl 24,8). Iz toga proizlazi važna posljedica: da nema trenutka ili iskustva u Isusovu životu kojega ne bismo mogli proživjeti i podijeliti pričešćujući se, cijeli je njegov život, zapravo, prisutan i dan u tijelu i krvi. Kad Isus posvećuje vino, u ruke uzima treću čašu, koja je na židovskoj večeri bila čaša dolaska mesijanskog vremena, koje On otvara prinosom svoje krvi, prolivene za sve. Isus neće piti četvrtu čašu večere. Evanđelje po Ivanu nam govori da je "otpjevavši hvalospjev" Isus izašao piti čašu koju mu Otac nudi u mucu i smrti.

U Kristovoj Krvi novi i vječni Savez sklopljen na križu ispunjen je "otvaranjem" Njegova boka, zapečaćen izljevom Duha i postao aktualan i konačan u Euharistiji.

Kako euharistijske geste oblikuju moje poslanje?

Ruka mog izdajice sa mnom je na stolu. Ta referenca uključuje također i nas u lik izdajice. Ne znamo koje je razmišljanje navelo Judu da proda Isusa, činjenica je da pred Učiteljevim predviđanjem nepoštenog postupka, izvršenog u noći njegova srca, Juda ne odustaje i ostvaruje svoju odluku.

Učenici počese ispitivati tko bi od njih moga takvo što učiniti? Ne mogu vjerovati da im se može dogoditi da izdaju Učitelja, to znači da se ne poznaju dubinski, da još nisu shvatili što znači oduprijeti se do krvi u borbi protiv grijeha (Heb 12). : 4).

Tko li bi bio najveći. Poniznost je znak koji obilježava one koji poznaju Boga, poznavati Boga znači vratiti se istini o sebi (čovjek je zemlja, trava, sjena). YHWH (Jahve) je Bog poniznih. Bog se odupire oholima i preokreće njihovu sudbinu. Sluga YHWH-e koji predočava Mesiju je najponizniji. Marija, ponizna službenica, prihvaća kenozu Boga koji daje spasenje. Stoga je spuštanje put kojim treba ići u odnosu s Bogom i s braćom, živjeti u zajedništvu i dostići slavu. U poslanici koju sveti Petar upućuje starijima, mladima i zajednicama poziva sve da se zaodjenu u poniznost jednih prema drugima „Jer Bog se oholima protivi, a poniznima daruje milost. Ponizite se, dakle, pod snažnom rukom Božjom, da vas uzvisi u pravo vrijeme. Svu svoju brigu povjerite njemu, jer on se brine za vas“ (1 Pt 5,5-7). Naučiti staviti u Božje ruke brige i tjeskobe koje nam poslanje donosi, omogućuje nam rasteretiti se naših napora i prihvatiti Isusov lagani jaram. Vraćajući se našem tekstu možemo smatrati da je poniznost o kojoj Isus govori, suprotnost uznositosti onih koji sebe smatraju većim od drugih. Isus navodi primjer vladara ovoga svijeta, kako bi napravio usporedbu sa zajednicom učenika – „Vi nemojte tako! Naprotiv, najveći među vama neka bude kao najmlađi; i predstojnik kao poslužitelj.“ (Lk 22,26). Uloga sluge je ponižavajuća, ali za Židova je sluga Božji titula časti. Dakle, Abraham, Mojsije, David, ali i Djevica Marija i apostoli. Krist je pravi Sluga, poslušan Ocu, donositelj spasenja. U njemu se služenje otkriva kao put oslobođenja od raznih tlačitelja: novca, idola, tuđeg mišljenja, ritualizma, grijeha, đavla, smrti. U Crkvi vlast ne tlači braću i sestre, nego im služi.

Čitanje *Lk 12,42-48 može biti korisno za osobno razmišljanje.*

Ja sam posred vas kao onaj koji posluhuje. Isus je središte zajednice, njegovo postojanje u sredini nije geografska činjenica nego teološka: On je Počelo, temelj na kojem se gradi zajednica; On se ne razmeće svojim primatom u služenju, nego dijeli, čini svojim život same zajednice.

S Isusom smo za stolom, ne samo da nam služi, nego i da od Njega učimo stil služenja i poslanja.

Vi ste sa mnom ustrajali u mojim kušnjama. Kušnja je dar milosti koji čisti srce odabranika i prilika je za rast u vjeri, stoga je odrednica spasenja. U NZ-u Isus pobjeđuje napasnika na vlastitoj zemlji, svladavajući trostruku kušnju kruha, povijesti (stvarnosti) života i idola. Kušnja tako postaje prepoznatljivi znak poslanja, primjerena je snazi svakoga i treba je živjeti s vjerom i molitvom. Kušnja pročišćava nakane, jer ponovno usmjerava pozornost na Božju volju, a ne na sheme, planove, strategije koje izmišljamo kako bismo izvršili poslanje.

Koji kruh siti tvoju glad za srećom?

Jesi li zadovoljan/a životnom poviješću (putem) kojim te Bog vodi?

Koji su idoli vašeg života?

Isus ne iznosi ideju o jednokratnoj i povremenoj kušnji, ali poziva na ustrajnost, sugerira da je sam život poslanja (misija) u kušnji. "Ovo činite meni na spomen" produljuje Kristovo euharistijsko darivanje u povijesti po nama.

Ja vam u baštinu predajem Kraljevstvo. Kušani smo, ali nam Isusova vjernost daje snagu i hrani nadu da ćemo sudjelovati s njim za stolom nebeske gozbe. Isus toliko vjeruje tim slabim ljudima da im povjerava sud nad dvanaest izraelskih plemena.

Petar je simbol ove krhkosti do te mjere da Isus izričito moli za njega. Istodobno, Isus gleda dalje, u budućnost Crkve, ističe ulogu apostola u okupljanju učenika u vjeri. Ovo se može shvatiti i kao poziv za vođe zajednice: njihova je zadaća poduprijeti vjeru braće i sestra, ali pritom trebaju biti svjesni vlastite slabosti i moliti zagovor od Gospodina.

Pomislim li ikada da Isus moli i zagovara za mene? Što ova pomisao izaziva u mom srcu?

Vjera se sastoji u ispovijesti da je Isus Gospodin i da ga je Bog uskrisio od mrtvih: to je čin povjerenja i predanje vjernom Bogu, to je postupni hod rasta i sazrijevanja do odrasle dobi, to je svjetlo koje obasjava povijest, postojanost u patnji do kraja.

Gospodine, s tobom sam spreman i u tamnicu i u smrt. Možda se možemo prepoznati u Petrovoj samouvjerenosti (drskosti) kada krenemo sigurni u sebe, u svoje sposobnosti; kada nas ispuni određeni osjećaj samodostatnosti koji nas čini slijepima i

(Za ovaj komentar koristili smo knjigu;
RANIERO CANTALAMESSA, Euharistija, naše posvećenje

Don Ivan Merlini: „čovjek u običnom izvanredan“ (2)

Izvanrednost njegova upravljanja običnim životom plod je koji dolazi od Boga. Gospodin je taj koji obična djela preobražava u izvanredna, ali ne bez osobne suradnje. A don Ivan je puno surađivao s Bogom. Nije se dao ograničiti svojim temperamen-
tom i, ne bez truda, težio je izgradnji zdravih odnosa gdje je susret s drugim, bez obzira o kome je riječ, bio prilika za posvećenje i obraćenje. Stoga ne čudi, kako navodi Colagiovanni, da se ... *U vrijeme žestokog antiklerikalizma i odvratnog klerikalizma don Giovanni pokazao iznad stranaka. On se nikada ne buni protiv neprijatelja vremenite vlasti, nego protiv neprijatelja vjere. Nije mu bila namjera baviti se politikom, nego obraćenjem čovjeka.* Evo kako izvanredan napada i mijenja običnost čovjeka!

Imao je i svoj način rješavanja problema, metodu koju je savjetovao svojoj duhovnoj kćeri, kako bi mogla ostati u miru unatoč problemima: *Mi smo djeca Adamova i kako se*

*naš Gospodin prilagođava našem načinu razumijevanja ili govora i djelovanja, tako se trebamo prilagoditi i mi. Stvorenje je na sliku Božju, ali mi si moramo pomoći ljudskim sredstvima.*¹ To je načelo koje uspostavlja logiku Utjelovljenja. Znati se prilagoditi drugima, promjenjivim okolnostima života, koristeći se sredstvima koja su na raspolaganju. Strahovi od neuspjeha, poraza ili čak patnje vlastite duše samo su prijevare. Nazvao ih je *oblacima bez vode*. *Ne želi se ono što se ne želi. Ne može se izgubiti Boga ako se to ne želi. Strahovi služe đavlu da odgodi djelovanje Božje milosti.*²

Potrebno je uvijek njegovati duh ljubaznosti i blagosti. U vremenu u kojem su sredstva represije bila nasilna i uobičajena, dojmljiva je ravnoteža s kojom je Merlini savjetovao pedagoški rad u školama Djela i u samom Djelu. U 30. pismu naređuje: *Zabranite batine i otklonite stegu ili bilo što drugo čime bi suradnice morale tući djevojke. Naučite ih kako će se izvući iz situacije u kojoj se nalaze kad su bezobrazne prema njima... što god se radi s ljubaznošću, daje se do znanja da je to za njihovo dobro*. I u pismu 122. ponavlja: *Dobro je zapamtiti da ne dižu ruku i ne daju pokoru koja bi mogla ugroziti zdravlje*.

Stoga je don Ivan doista *svetac iz susjedstva* jer prihvaćajući granice svoje karakterne prirode i prevladavajući ih askezom, odlučio je ostati blizak čovjeku svoga vremena i unatoč svojoj običnosti, udisao je Božji miris. Kako je to moguće? Poznato je da nitko ne može dati ono što nema, stoga je nezamislivo biti djelotvorno sredstvo Providnosti ako se ona ne nastani u čovjeku. I kod don Ivana je bilo upravo tako. Don Giuseppe Quattrino u svojoj knjizi „*Časni sluga Giovanni Merlini*“ opisuje tajnu koja je običnost njegova života učinila izvanrednom: *Sva je tajna bila u njegovu jedinstvu s Bogom. Prije propovijedanja molio je. Tijekom misija molio je i noću, zbog važnosti poslanja. Tražio je molitvu, posebno od duša Bogu dragih kao što su djeca, redovnici, bolesnici. Ali to nije bilo dovoljno: molitvu je snažio pokorom kako bi osigurao obilje milosti*.

1 ibidem, pismo br. 55

2 ibidem, pismo br. 71

Don Ivan je radio na izgradnji lijepog intimnog jedinstva s Bogom koje mu je omogućilo da nadvlada samog sebe. Kao svaki crvenokosac, po prirodi je bio prgav, ali nije dopustio da prgavost njime dominira. Razlog je dobro objasnio don Gennaro Cespites, koji kaže: *Don Giovanni je osoba koja je toliko radila na sebi da je postala personificirana dražest, strpljivost i razumijevanje; dakle, osoba koja ni u nesuglasicama ne podiže glas i ne odbija dijalog, a komunikacija je postala pravilo njegova života i rada: slušanje drugoga, uspoređivanje ideja, iznošenje osobnih stavova, u iskrenom nastojanju traženja volje Božje.*³ Ovo je tajna kako učiniti izvanrednom vlastitu običnost: raditi na sebi kako bismo pobijedili same sebe. Sveti je Franjo definirao savršenu radost ovako: pobijediti same sebe⁴.

Ovo je najljepša pobjeda koju čovjek može postići; u svijetu u kojem je najveća ambicija osvojiti Rim biti u stanju pobijediti sebe, i to sa samim sobom. Raj je najkorisnije osvajanje kojem čovjek može težiti. Sam je Isus rekao da *...ničemu ne služi zadobiti cijeli svijet ako se potom izgubi samoga sebe.* Kako onda pobijediti sebe?

Uglavnom, s postavljanjem i održavanjem reda koji je izvediv. Nije dovoljno postaviti ambiciozne ciljeve; potrebno je i procijeniti jesu li oni po našoj mjeri. Tako u mnogim pismima preporuča poštivanje pravila koja su dana i u njihovom pridržavanju raditi kako bi se vidjelo što se može učiniti od onoga što će se, s druge strane, morati ostaviti.

Pobjeđujemo sami sebe razmišljajući o vlastitoj svakidašnjici i o onim trivijalnim događajima u danu jer, čak i u najzamornijoj svakidašnjici, možda otrcanoj zbog osobnog iskustva grijeha, jedri se putem posvećenja. To je otajstvo askeze kojemu mora

³ Gennaro Cespites, *Merlini e i congressi della Direzione Generale*, str. 295-331, Centro Studi Sanguis Christi, Giovanni Merlini tempi e Personalità, uredio Achille M. Triacca sv. 14, zeleni niz

⁴ Fioretti di San Francesco, *Poglavlje savršene radosti*: "Iznad svih milosti i darova Duha Svetoga, koje Krist udjeljuje svojim prijateljima, jest pobijediti samoga sebe i dragovoljno zbog ljubavi prema Kristu podnositi boli, uvrede i sramote i nevolje."

Molitva i kreposna djela; ta je limfa sposobna prikazati obično kao izvanredno. To nije samo savjet ili opomena, već svjedočanstvo. Don Ivan nije poticao na ono što nije živio, nego je davao iskustvo svoga života, svoje pobožne i kreposne prakse koju je njegovao odmalena i usavršavao uz pomoć svojih duhovnika, prije svega sv. Gašpara. Njegov razgovor s Bogom postao je pažljiviji i više sinovski, a predanost da dostojno odgovori na poziv postala je gorljivija. Trajan susret s Euharistijom, u pričesti i pohodu, svaki je dan sve čvršće vezao njegovu dušu za nadnaravno, čemu će on biti svjedok među ljudima.

težiti svaki krštenik, a na poseban način to je djelo kojemu se treba posvetiti svećenik, čiji napor mora rasti razmjerno zlim vremenima u kojima je prisiljen živjeti. U okružnici od 11. studenoga 1871. Merlini je podsjetio svoju subraču ovim poticajnim riječima: *Ako je postojalo vrijeme u kojem je bilo prikladnije nego ikad brinuti se za svoje posvećenje, to je svakako sadašnjost; vrijeme nesreće i pustoši za Crkvu, vrijeme kušnje i kazne za vjernike. Svećenici su ti koji, kako kaže Joel, više nego itko drugi mogu ublažiti Božji gnjev i povratiti izgubljeni Božji mir, pomirujući ga s ljudima svojim molitvama, svojim kreposnim djelima.*

Molitva i kreposna djela; ta je limfa sposobna prikazati obično kao izvanredno. To nije samo savjet ili opomena, već svjedočanstvo. Don Ivan nije poticao na ono što nije živio, nego je davao iskustvo svoga života, svoje pobožne i kreposne prakse koju je njegovao odmalena i usavršavao uz pomoć svojih duhovnika, prije svega sv. Gašpara. Don Giuseppe Quattrino govori nam o unuttarnjem životu koji je Merlini njegovao od mladosti: *Njegov razgovor s Bogom postao je pažljiviji i više sinovski, a predanost da dostojno odgovori na poziv postala je gorljivija. Trajan susret s Euharistijom, u pričesti i pohodu, svaki je dan sve čvršće vezao njegovu dušu za nadnaravno, čemu će on biti svjedok među ljudima. Povjerio se Gospi povjerenjem djeteta, tjeskobno tražeći njezin pogled u trenucima kušnje. Zalagao se u svim djelima pomoći i milosrđa koja su mu bila moguća, od služenja u crkvi do vjeronauka, od posjećivanja bolesnika do pomoći siromasima.*

Ovdje dobivamo daljnju pouku od don Ivanova svjedočanstva: duhovni se život ne može improvizirati, to je nešto što se ne događa slučajno, nego je to obveza, pažnja, metodičnost i iznad svega postojanost u ustrajnosti, jer kako nas Isus podsjeća, *Tko ustraje do kraja, bit će spašen.* Stoga njegov život ostaje svijetli primjer za sve. I danas postoji potreba za ovakvom vrstom pouke koja se ne temelji samo na onome što se proučava, već na onome što se osobno živi. S druge strane, kršćanski put, svećenički poziv i zapovijed biti sveti *kao što je svet Otac naš koji je na nebesima*, uvijek proizlazi iz osobnog susreta s Kristom uskrslim. I uvijek je On taj koji u svojoj velikodušnosti poziva k sebi one koje želi. Stoga, ostati sjedinjen s njim u molitvi, koja postaje djelotvorna vježbanjem kreposti, jedino je jamstvo da se bude plodan, to jest da se običan život preobrazi otkrivanjem

onog izvanrenog koje je skriveno u njemu. Iz te perspektive don Ivan nastavlja biti učitelj života. U njegovoj se školi može naučiti umijeće kako se izdignuti iznad svih mogućih nepovoljnih situacija u kojima se možemo naći a da im se ne podlegne.

Zaključak

Na kraju ovog svog razmišljanja želim predložiti neke djelotvorne smjernice, koje nam mogu pomoći da, uz njegov primjer, iziđe na vidjelo i potreba naše svetosti. Jer svi smo pozvani biti sveti i bila bi prava nesreća kad bi bilo onih koji svetost smatraju pukom obmanom u redovničkom životu. Ove smjernice slijede uobičajeni don Ivanov *modus vivendi* (način življenja).

Tri osnovne vrline bile su istaknute u njegovu *modus agendi* (načinu djelovanja): **revnost, razboritost i milosrđe**; revnost prema Gospodinu i onome što se odnosi na njega, razboritost u vršenju svoga služenja, bilo kao duhovni vođa ili kao generalni poglavar Družbe, i milosrđe prema svima, uključujući i neprijatelje.

Njegova razboritost nije bila ljudska, odnosno lukava, proračunata, zatvaranje očiju radi mira, nego je bila kršćanska razboritost, čvrsta, budna, uravnotežena, dinamična, izvor ljubavi i mira. Ali on je svim sredstvima nastojao posvuda promicati sklad i poštivanje pravila. Bio je diskretan i strpljiv. Znao je čekati i u isto vrijeme graditi projekte. Poznata je ona, kako je definirana, «strategija šutnje» – kada trebate držati uravnoteženom unutarnju borbu koja se odnosi na djelo Klanjateljica sa svim sudionicima koji su bili prazne mine spremne eksplodirati. S jedne strane don Beniamino Romani i don Nicola Santarelli, koji su preuzeli vlast nad svetim, ali slabim čovjekom, don Biagiom Valentiniem i koji su željeli biti na čelu Djela Klanjateljica s Giggio, nećakinjom sv. Gašpara. S druge strane, jedna Marija De Mattias koja je, u svemu nevješta, slušala neprestano brbljanja koja su je dezorijentirala i obeshrabrila. Konačno, tu je bio i jadni biskup Anagnija koji je smatrao da djelo pripada njemu, jer

se nalazilo u njegovoj biskupiji. Bile su to teške i zahtjevne godine, u kojima se u svakom trenutku moglo dogoditi nešto što je moglo srušiti čitavo Djelo. Ali, tu dolazi do izražaja i genij njegova uma koji je zamišljao projekte kao pravi arhitekt. Ti projekti nisu bili samo crkve (sjetimo se svetišta Fosco i crkve u Porto Recanati), nego prije svega gradnja djela Božjega. Na kraju, on je umjetnik koji je osmislio naš Institut, Klanjateljice, kanonizaciju sv. Gašpara i sv. Marije De Mattias. On je planirao, pripremao, formirao i ostvario ovo što smo i kakvi smo mi. To je plod njegove genijalnosti koju mi volimo definirati kao SAN. Njegovi se snovi nikad nisu pretvorili u noćne more, čak i kad ih nitko nije razumio ili im nije vjerovao. Tu posebno mislim na sigurnost s kojom je ponovno ujedinjenje Grčke Crkve s Rimom vidio kao stvarnu mogućnost, samo ako bi mu papa dao povjerenje za promicanje svetkovine Predragocjene Krvi u svetkovinu prvog reda s osminom, kao za Tijelovo, kako je navedeno u pismu 96. Je li istina? Osjećao se nadahnutim u tome, a znamo iz njegova cjelokupnog životnog iskustva da se ni jedno njegovo nadahnuće nikada nije pokazalo kao fantazija. Baš kao kad je po nadahnuću objavio kraj progonstva u Gaeti i povratak u Rim Pija IX. i kao što je sa sv. Marijom de Mattias podijelio viziju koju je imao na umu o Institutu sestara Klanjateljica potičući je da proširi misao koliko god može, kako bi gledala Institut onakvim kakav bi trebao biti, to jest proširen u svijet, a ne da se zaustavi u malom Acutu.⁵ On je to već vidio i pokušao pokazati.

Naposljetku, u 38. pismu nalazimo izraz koji bih definirao kao proročki, iako mi je tajanstven, i koji ne može ne pobuditi znatiželju za pojašnjenjem. Mariju De Mattias uznemirio je strah, ali nije rečeno o čemu je riječ. Ali kao odgovor na te strahove, koje on definira kao „strašila“, don Ivan je umiruje pozivajući je da ima nadnaravnu viziju onoga što se događa: *Pogledaj na djelo Božje u Bogu i vidjet ćeš, ovdje se promiče dobro, tamo se promiče na isti način, i Bog je slavljen. Djelo je jedno, i konačno će biti jedno, jer će sam Bog ujediniti sve obitelji u jednu. Sveti Pavao i sveti Barnaba nisu se spojili; razdijelili su se, a ipak su proširili kraljevstvo Isusa Krista i ponovno ujedinili vjernike u istoj vjeri.*

⁵ Pismo br. 82: „Zamislite Institut ne onakvim kakav je sada, već onakvim kakav će biti, i ne ograničavajte svoju misao na Acuto, već na veličinu samog Instituta. Neke stvari variraju prema pogodnostima i narodima i zato prigodom preispitivanja pravila zamislite da imate kuće posvuda. Proširite misao što dalje možete.”

Gledajući danas nas okupljene iz različitih redovničkih obitelji, ali sve nadahnute krvlju Isusovom, što bi nam ove riječi mogle sugerirati? Svako, u meni bude radost kada pomislim da smo unatoč različitom podrijetlu svi predani širenju kraljevstva Isusova, radeći na okupljanju što većeg broja vjernika pod jednim stijegom: predragocjenom krvi Gospodina našega Isusa Krista. To je san koji još jednom otkriva projekt koji se gradi tijekom vremena, ali koji je, očito, već bio promišljen u stvaralačkom i nadahnutom umu don Ivana.

U nastavku naše rasprave, Merlini, koji je znao čekati i istovremeno graditi projekte, očinski se brižno zanimao za sve i svakoga, ali nikad nije pretjerivao ni išao sam. Nikada nije bio slobodni borac. Poštivao je i cijenio svačiju osobnost i uvijek bio zainteresiran za viziju drugoga, kojemu je uvijek bilo zajamčeno lojalno povjerenje kako bi otklonio svaki mogući nesporazum o svojim postupcima. Mariji de Mattias je izjavio: *Da Vam ne vjerujem, ne bih Vam prepustio zaključivanje svih stvari i ne bih dopustio da sve prođe kroz Vaše ruke, i ne bih Vam pisao da Vas upozorim na ono što sam čuo, kako biste se znali orijentirati.*⁶ Ovdje vidimo odnos sudioništva, a ne podložnosti. Marija De Mattias uistinu je bila utemeljiteljica Djela, a don Ivan jednostavan kanal kroz koji su prolazila sva ta nadnaravna pomagala sastavljena od savjeta, vodstva i nadahnuća koja mu je Bog dao kako bi očitovao svoju Božansku slavu u Djelu koje se gradilo.

Kad je riječ o dobru i zlu, bio je beskompromisan. No znao je taktično intervenirati, izbjegavajući uznemiravanje ili ranjavanje. Ponekad je bio dovoljan njegov pogled ili riječ da odagna tjeskobu i nedoumicu. Imao je dar smirivanja duhova i raspršivanja skupula. Snažno je osjećao dragocjenost vremena i nastojao se njime savjesno koristiti. Volio je tišinu.

Što u svemu tome ima što nije dostupno svakome od nas? Samo je potrebno biti motiviran. Motivacija se može javiti samo u svakodnevnom propitivanju našeg načina življenja i naše predodžbe o svećeničkom iskustvu. Ukratko, trebamo se svaki dan pitati kakva osoba želimo postati, kakvi Misionari želimo biti.

Zaključujem na isti način na koji je don Giuseppe Quattrino zaključio svoju knjižicu o životu don Ivana Merlinija jer vjerujem da, unatoč tome što je prošlo 50 godina, uvijek ostaje aktualan, kao što je još uvijek aktualan izvanredni život don Ivana 150 godina nakon njegove smrti.

Don Giovanni je jedan od nas, koji je hodao ulicama našeg svijeta, među veličinama i bijedom kojom će čovjek uvijek biti okružen. Međutim, znao je ponizno slušati Božju riječ i trudio se pretočiti je u svoj život. Kao svećenik obvezao se da će se uvijek prepustiti vodstvu Krista, čiji je predstavnik bio i takvim se osjećao. Kao Misionar u Družbi sv. Gašpara nastojao je u potpunosti živjeti duhovnost božanske Krvi. I to ga nikako nije spriječilo da svoje godine provede radosno, nasuprot ludoj pomisli onih koji sa strahom gledaju na 'uski put' evanđelja. Naprotiv, omogućio mu je da crpi iz punine radosti, koja proizlazi upravo iz osjećaja sklada s istinom i milošću. Zapisano je da "nije svet onaj koji ima najmanje nedostataka, nego onaj koji ima najviše hrabrosti". Don Giovanni je naš brat koji je imao više hrabrosti pred vlastitim manama i postupno ih je ljubavlju spaljivao.

Deset načela don Ivana Merlinija koja nam mogu biti korisna u svakidašnjem životu

- Ako duša ne nađe Isusa, dovoljno je da pripada Isusu.⁷ To je geslo koje je Časni Sluga predložio kad mu se činilo da je duša u stanju zbuđenosti i unutarnje tame.
- Kad nas Bog čuva skrivene, zadovoljit ćemo se skrivanjem, a kad nas Bog stavi na vidjelo, vršit ćemo volju Božju. Što nam Bog da, to ćemo prihvatiti.⁸
- Ako Bog blagoslivlja sredstva, želi cilj.⁹
- Razboritost nas uči da djelujemo prosuđujući, a zatim se bacamo u ruke Bogu koji čini ostalo.¹⁰
- Mi smo kanali, a ne izvori. Moramo biti sretni kada u radu ciljamo na Božansku slavu.¹¹
- Činimo što možemo bez tjeskobe. Kad smo upotrijebili 24 sata, za Boga je to jedan dan. Bog ne želi ništa drugo od nas za taj dan.¹²
- Ne trudi se iznad svojih snaga. Iskoristimo ono što nam Bog da, a u ostalom prisemo Bogu dobru želju.¹³
- Svetost ne izlazi iz tiska.¹⁴ Treba reći da je svetost uvijek izvorna i zaodijeva osobu.
- Svako dobro je dobro, ali nije svako dobro po volji Božjoj.¹⁵
- Svaka polovična mjera uvijek je dvosmislena.¹⁶

Don Mario Proietti, CPPS
s talijanskog prevela s. Mirjam Kuštreba

7 Pismo br. 79

8 Pismo br. 104

9 Pismo br. 105

10 Pismo br. 109

11 Pismo br. 116

12 Pismo br. 120

13 Pismo br. 123

14 Pismo br. 182

15 Pismo br. 274

16 Pismo br. 188

PROSLAVA SVETKOVINE SV. GAŠPARA I DEFINITIVNA
INKORPORACIJA BR. IVANA OREJAŠA

“Križ je knjiga iz koje svakodnevno trebamo čitati”

Na svetkovinu utemeljitelja Družbe Misionara Krvi Kristove, sv. Gašpara del Bufala, najvećeg apostola Predragocjene Krvi, u subotu, 21. listopada 2023., u Centru pomirenja u Prozorju, u crkvi Predragocjene Krvi Kristove, doživotne obećanja vjernosti Gospodinu u Družbi položio je br. Ivan Orejaš. Svečano misno slavlje predvodio je upravitelj Hrvatske delegature p. Ilija Grgić, CPPS, koji je u ime Družbe prihvatio Ivanovu želju da bude trajno inkorporirani član Družbe Misionara Krvi Kristove. U koncelebraciji su bila i ostala subraća Misionari Hrvatske delegature: p. Marijan Zubak, p. Davor Lukačević, p. Stjepan Horvat, p. Ivan Raljušić, a oko oltara su bili sabrani i braća bogoslovi i kandidati. Svoja svečana obećanja doživotne vjernosti Družbi br. Ivan Orejaš dao je pred velikim mnoštvom okupljenih vjernika. Uvodeći u misno slavlje Predslavitelj je govorio o kaležu kao onom „sjecište u našoj duhovnosti gdje se susreću trpljenje i blagoslov, sjećanje i nada.“ Istaknuo je tri obilježja kaleža. Kalež je dragocjenost, izrađen od plemenitog materijala, on je otvoren i u sebe može primiti i ono plemenito i lijepo, kao i ono krhko i trulo, a donjim dijelom nalik je stopi koja dodiruje stol i povezuje zemlju i Nebo.

Nakon pokorničkog čina, uslijedila je služba Riječi u kojoj je naviješteno čitanje iz Knjige Proroka Izaije (Iz 52, 7-10), otpjevan Psalam *Gospodin je pastir moj* (Ps 23), čitanje iz Poslanice Hebrejima (Heb 13, 12-15; 20-21) te Evanđelje po Luki (Lk 4, 16-21).

Obraćajući se br. Ivanu u nadahnutoj homiliji Propovjednik je rekao: „Dragi brate Ivane, više puta si ulazio, ne samo u ovu sinagogu, već i u sinagogu u Križevcima i mnoge sinagoge Katoličke Crkve diljem grada Zagreba kada si došao studirati. Slušao si Božju Riječ, bila ti je čitana i naviještena. Dogodila se i ona jedna subota kao što se dogodila i našem Učitelju iz Nazareta kada je došao u sinagogu i malo su se „okrenule uloge“: sjeo je u sredinu, uzeo Sveto Pismo, otvorio ga i pročitao. I od toga trenutka kad je te subote ušao u sinagogu, ušao je s jasnom odlukom da započne jasnije, vidljivije djelo otkupljenja čovjeka. Razotkrio se i pokazao tko je i što želi napraviti u ovome svijetu. Tako se dogodilo i u tvome životu i možeš konkretno reći dan kada si odlučio ući u zajednicu, gdje si slušao Božju Riječ, gdje si se hranio Tijelom i Krvlju Gospodinovom, rekao: Idem učiniti još ovaj korak, korak na koji me Gospodin poziva – da još tješnje s Njime sjedinjen sudjelujem u djelu otkupljenja, spasenja čovjeka.“ Ivana su u toj odluci podržali i pratili i odgovorni u Družbi i rekli mu da slijedi poziv, put na koji je pozvan – da sudjeluje u djelu Gospodnjeg otkupljenja čovjeka koje se, istaknuo je dalje Propovjednik: „posadašnjuje, koje je i danas prisutno i u kojem si danas Gospodinu potreban. U današnjem Evanđelju oči svijuu u sinagogi bile su uprte u Gospodina koji je na drugačiji način čitao Riječ, iz Njegovih usta je bila potpuno drugačija jer

On ju je živio – zapravo On je bio ta Riječ. Ono što je govorio, iza toga je stajao, to se događalo, to se zbivalo – i zato su oči sviju bile uprte u Njega. I kao što su onomad oči sviju u sinagogi bile uprte u Gospodina, danas su oči mnogih ovdje nazočnih uprte, dragi brate Ivane, u tebe. Kad budeš te oči gledao, moći ćeš iz njih iščitati radost, sreću, zadovoljstvo, podršku. Sjaj u njihovim očima to će izražavati. No to je samo 'jedna strana' tih pogleda s kojima ćeš se susresti. Postoji i druga, dublja dimenzija tih pogleda – ista ona s kojom se Gospodin naš susreo. Oči koje su bile uprte u Njega bile su oči siromaha, sužnjeva, oči slijepih, oči potlačenih... Oči potrebitih, brate Ivane, gledat će u tebe, ne samo da ti se dive, već da nasljeđuješ Gospodina i u onom izlasku 'van vrat, van grada', kako bi vlastitom Krvlju posvetio narod, kako nam govori danas Poslanica Hebrejima. Tako i mi – iziđimo s Njim 'izvan tabora' noseći Njegovu muku jer *nemamo ovdje trajan grad, već onaj budući tražimo*. Gospodin, da bi Svojom Krvlju posvetio Narod, trpio je izvan grada. I ti, susrećući se s ljudima, njihovim željama, potrebama, vidio si da treba izaći 'izvan vrata, izvan grada'. Živio si u gradu gdje je sve bilo uređeno, određeno, gdje je postojala konkretna životna filozofija, i vidio si da ta filozofija, ta urednost, ta određenost ne daju čovjeku zadovoljstvo, da i dalje imamo siromašne, ne samo u materijalnom pogledu, već još više u duhovnom, u psihičkom, u emocionalnom, da imamo sužnjeve: da vidiš čovjeka koji ima sve, ali je zarobljen.

Taj čovjek ne živi, ne vidi smisao svoga života, ne vidi radost... Koliko li je samo sljepoće... Vidjevši sve to, odlučio si kao i naš Gospodin, 'izaći izvan grada', pokazati onaj pravi put koji vodi k sreći, ozdravljenju, oslobođenju. Odlučio si odreći se filozofije hedonističkog, egocentričnog načina gledanja i proživljavanja svoga života. Odlučio si 'izaći van' i biti Misionar Krvi Kristove. Osobina koju Misionar treba živjeti svaki dan i koja treba biti vidljiva na njemu jest da nosi Njegovu muku u sebi, da trpi ono što je boljelo Isusa, ono što je izazivalo trpljenje u Njegovu Srcu: bol zbog one sljepoće naroda koji se toliko prilijepio uz zemaljsko da je zaboravio na Vječno. Boljelo Ga je to što ne vide i što se ne mogu odvojiti, odlijepiti od te zemlje, od onoga tjelesnog, putenog, materijalnog.“ Da bi oslobodio takvog 'uzemljenog', prizemnog, slijepog čovjeka, Krist je, poslušajući Ocu Nebeskom, prolio svu Svoju Krv da pomiri čovjeka s Ocem i pokaže mu put prema Vječnom Životu. To je i zadatak Misionara Krvi Kristove kojega treba rešiti pet osobina koje u svom pismu uoči duhovnih vježbi 1835. godine naglašava utemeljitelj Družbe, sv. Gašpar: „1. Misionar Krvi Kristove je čovjek koji je duhovno mrtav svemu što bi ga moglo ometati u vršenju volje Božje, to je onaj koji živi jedino za Boga, za Njegovu slavu. 2. Misionar se ne hrani ničim drugim osim Nebeskom Hranom na koju upućuje i Sveti Tekst u kojem Gospodin govori da je Njegova hrana vršiti volju Oca koji Ga poslao. 3. Misionar je onaj koji je gladan pravde i svetosti. 4. Misionar je čovjek čije je srce zapaljeno vatrom Božje ljubavi. 5. Misionar je čovjek koji je ganut i pogođen činjenicom da je toliko ljudi koji ne ljube Boga. Ovu osobinu ti osobito stavljam na srce, brate Ivane. Živimo u svijetu gdje je ravnodušnost velika, gdje čovjek može gledati kako drugi krvare, kako umire i prijeći preko toga kao da se ništa ne događa. Misionar Krvi Kristove ne može biti ravnodušan na trpljenje i patnju drugoga. I ne može ga ostaviti mirnim da ide pokraj ljudi i vidi koliki Boga nemaju, ne poznaju, ne ljube, da Boga, izvor života i svakog dobra, da Ga se toliko omalovažava,

da Ga se toliko prijezire.“ Predslavitelj se obratio Kandidatu na kraju homilije: „Danas ćeš za vrijeme obreda inkorporacije dobiti Križ. Križ koji je Knjiga iz koje, kako naglašava naš sv. Gašpar, svakodnevno trebamo čitati. Koliko dugo budeš kontemplirao, gledao u tu Knjigu, motrio Njega, tvoje će srce biti svaki dan nanovo osvježeno, tvoje će srce biti obazrivo prema drugima. A Bog mira, Otac Gospodina našega Isusa Krista osposobio te, brate Ivane, za svako dobro djelo da vršiš Njegovu volju, da čini u tebi ono što je Njemu milo po Isusu Kristu kojemu neka je slava u vjekove.“

Po završetku homilije otpjevan je Himan Duhu Svetomu te su svoje zavjete obnovili nazočni Misionari Krvi Kristove: p. Ilija, Grgić, p. Marijan Zubak, p. Stjepan Ivan Horvat, p. Davor Lukačević i p. Ivan Rajlušić. Uslijedio je obred definitivne inkorporacije: brat Ivan Orejaš iznosi molbu da ga se doživotno primi u Družbu. Provincijalni delegat i subrača Misionari izriču dopuštenje da može pristupiti polaganju vječnih obećanja. Slijedi čin prostracije Kandidata pred oltarom dok pjevač svečano intonira zavije iz Litanija Svih Svetih, a puk klečeći radosno odgovara: „Moli/te za nas!“ Potom br. Ivan izgovara svoje slobodno i svjesno predanje Bogu na službu po vjernosti Družbi Misionara Krvi Kristove i da će živjeti prema njezinim Konstitucijama i Statutima do kraja svoga života. Upravitelj Hrvatske delegature svečanom formulom prima Kandidata zauvijek u Družbu te obadvojica potpisuje netom izrečenu privolu. Slijedi blagoslov i darivanje misijskog Križa Kandidatu: „Primi ovaj misijski Križ kao znak tvoga poziva. Neka ti pomogne postati što sličniji Onome koji nam je po Svojoj Krvi na Križu objavio Božju ljubav.“ Kandidat poljubi Križ, taj tako upečatljivi i znak raspoznavanja Družbe Misionara, a potom mu ga Provincijalni Delegat stavlja na grudi kao sastavni dio njegove misionarske odore ubuduće. Zatim br. Ivan klekne dok Poglavar nad njim moli svečani blagoslov: „Bože Oče, Gospodaru Neba i zemlje, Tebi pripada slava od svega stvorenja. Ti si na početku vremena stvorio svijet; nakon Adamova grijeha obećao si novo nebo i novu zemlju. Ljudima si povjerio svijet kako bi kroz rad u znoju svoga lica i zemaljskog hodočašća došli u Vječnu Domovinu. Ti Svojoj djeci koja po krštenju postaju članovi Crkve daješ razne milosne darove. ... Ponizno Te molimo, pošalji Svoga Duha na ovog naše brata kako bi u vjernosti dao odgovor na Kristov poziv. Daj mu snage da živi Evandjelje. Neka ga ispuni Kristova ljubav, neka njegov život bude svjedočanstvo o Tebi, jedinome pravom Bogu i o Tvojim beskrajnoj ljubavi prema svim ljudima. Tvojom snagom neka hrabro svlada sve životne poteškoće. Daj mu i sada puninu života i budi mu na kraju vječna nagrada.“ Obred inkorporacije završava cjelovom mira kojim subrača Misionari pozdravljaju i čestitaju novom članu Družbe.

Misno slavlje nastavljeno je do svog vrhunca: sv. Pričest pod Obje Prilike.

Na kraju sv. Mise, p. Ilija Grgić upućuje riječi zahvale svima koji su na bilo koji način doprinijeli da ovo slavlje bude tako svečano i Bogu ugodno, a na poseban način obitelji br. Ivana koja je svojim molitvama žarko pratila svoga sina na njegovu putu do današnjeg dana te im na srce i dalje stavlja molitvu kako za njihova sina, tako i za cijelu Družbu.

Nakon završnog blagoslova nazočno mnoštvo čestitalo je novom članu Družbe Misionara Krvi Kristove br. Ivanu i s njime podijelilo zajedničku radost u agape ozračju slavlja koje se nastavilo u dvorani sl. Božjeg Ivana Merlinija.

M.V.

Božić...

Božić je blagdan kada kršćani slave rođenje Bogočovjeka Isusa Krista, a riječ Božić, kao "mali Bog", u kršćanstvu ima umilna značenja: blagi Bog, dobri Bog, bliski Bog - Bog dostupan i pristupačan čovjeku.

Kršćanski filozof Aurelije Augustin (4./5. stoljeće) smatrao je kako se u Božiću "Bog počovjedio da se čovjek može pobožanstveniti".

Dan Isusova rođenja smatrao se početkom nove godine

Rođenje Isusa Krista kršćanski svijet slavi od davnina, a dan Isusova rođenja smatrali su i početkom nove godine. U razdoblju obnovljenoga Zapadnoga Rimskog Carstva gotovo u cijeloj Europi početak nove godine bio je na Božić.

Hrvatska božićna pjesma "Narodi nam se kralj nebeski" sa stihom "Na tom mladom letu veselimo se" upućuje na Božić kao prvi dan nove godine. Crkva je tek 1691. prihvatila 1. siječnja kao Novu godinu.

Na blagdan Božića od 5. stoljeća slave se tri mise: polnočka, zornica ili pastirska misa te poldanjica. Tijekom polnočke i zornice čita se izvješće o događaju Božića s njegovim povijesnim određenjem. "I Riječ tijelom postade i nastani se među nama..."

Na zornici je naglasak na evanđeoskom izvješću o navještaju pastirima, a na poldanji Proslav iz Evanđelja po Ivanu: "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog..."

Nakon Božića slijede blagdani Svetoga Stjepana, Svetog Ivana, Nevina dječica ili Mladenci te Stara godina.

Kao kršćanski blagdan, Božić se u svakom narodu obilježava na poseban način kao dio njegove etnografske baštine.

Otajstvo Božića odražava se u hrvatskoj književnosti i umjetnosti, osobito u spletu običaja i božićnim pjesmama. Pjesme su radosne i sadržajem su zapravo prepjev božićnog evanđelja i kršćanskih vjerskih istina.

Hrvatski božićni običaji

U južnohrvatskim krajevima za božićno doba karakterističan je bio običaj biranja kralja. Vremenski je smješten između Božića i Sveta Tri Kralja, osobito dva dana iza Božića, kada bi se birao kralj ili knez, koji je imao svoje oznake – štap i krunu.

Slično tomu bio je izbor seoskoga kralja – to je identični božićni i novogodišnji izbor kralja sa ‘znacima vlasti, pratnjom, čašćenjem’. Taj se dio tradicijske kulture, kako je zabilježio hrvatski etnolog Milovan Gavazzi, počeo gubiti u prvoj polovici 20. stoljeća.

Etnolozi smatraju da je izbor seoskoga kralja ostatak drevne hrvatske tradicije povezane sa sjećanjem na izbor narodnih vladara.

Advent ili došašće vrijeme je pripreme za rođenje Isusa, a sastoji se od četiri tjedna neposredno prije Božića koji simboliziraju četiri tisućljeća, koliko je po Bibliji prošlo od stvaranja svijeta, do Kristova dolaska.

U novije vrijeme sve je prisutniji znak adventa adventski vijenac, koji se pleće od zimzelenih grančica, tako da nema početka ni kraja, što simbolizira vječnost.

U vijenac se umeću četiri svijee koje označuju četiri razdjelnice u ljudskoj povijesti: stvaranje, utjelovljenje, otkupljenje i svršetak. Prve adventske nedjelje pali se prva svijeeća i tako redom do Božića gore sve četiri.

Božićna pšenica, badnjak i slama...

Do danas se sačuvao običaj sijanja u posude božićne pšenice, kao simbola obnove života i plodnosti. Na blagdan Sv. Barbare ili Sv. Lucije sije se pšenica, simbol života u katolika.

Do Božića pšenica naraste i ukrašava božićni stol, a tijekom božićnog vremena stoji pod borom, uz jaslvice ili u kutu sobe. Pšenica se ovija hrvatskom trobojnicom, a nakon Božića se daje pticama jer se ništa iz svetog doba ne smije baciti.

U selima su danas gotovo nestali običaji unošenja badnjaka i rasprostiranja slame pod blagdanskim stolom u predvečerje Božića.

Badnjakom se naziva jedan, a u nekim krajevima i tri velika panja koja se unose u kuću na Badnju noć i stavljaju na ognjište. Tri panja simbol su Svetog Trojstva, a njihovim se žarom zapale sve svijeeće u kući.

Slama se kao znak Božića održala znatno duže od panjeva. Trenutak unošenja slame u kuću, što je obično radio glavar kuće, označavao je službeni početak proslave Božića.

U Hrvatskoj se do 1850. nije običavalo kititi božićno drveće, iako je taj običaj u nje-mačkim pokrajinama živ od 16. stoljeća.

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"
S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić
Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat
Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb
tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr
ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matić
Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb
Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 22 €.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!
Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb
Br. računa: 2360000-1101474800
Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X
IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb